

РЕШЕНИЕ

№ 7050

гр. София, 18.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в
публично заседание на 22.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Влатова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **5466** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 49 ал. 2 от ЗКИР.

Производството е образувано по жалба на Е. А. Т. от [населено място] срещу Заповед № РД – 18 – 19 от 27.01.2012г. на Изпълнителния Директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър (АГКК), в частта с която не е нанесен в кадастралната карта имот пл. № 1345, к.л. Г – 22 – 12 – Г, м. „Р. дол“, СО – район „П.“, [населено място], собственост на жалбоподателката.

В жалбата жалбоподателката твърди незаконосъобразност на оспорената заповед в оспорената ѝ част, поради допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и материалния закон. Твърди нарушения на чл. 35 и чл. 36 от АПК, а именно че не са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая и не са събрани служебно всички относими доказателства, тъй като твърди, че имота е с отбелязани граници, тъй като е ограден с ограда и е нанесен в действащия кадастрален план и съответно това е трябвало да бъде установено от административния орган. Твърди и нарушение на материалния закона – чл. 43 ал. 1 т. 5 от ЗКИР, а именно, че са били налице всички данни за нанасяне на имота на жалбоподателката в кадастралната карта. Твърди, че като не е направено това е допуснато нарушение на материално правните норми. Твърди освен това, че имотът ѝ се намира в урбанизирана територия, поради и което по отношение на тего и на територията не може да се приложи § 4 от ЗСПЗЗ, тъй като той се прилага само по отношение на земеделски земи. Иска оспорената заповед да бъде отменена в

оспорената ѝ част и преписката да бъде върната за нанасяне на посочения имот в кадастралната карта. Претендира разноски.

Ответникът Изпълнителният директор на АГКК, чрез процесуалния си представител юрк. С., изразява становище, че жалбата е неоснователна, а оспорената заповед е издадена при правилното приложение на материалния закон и без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, тъй като имотът на жалбоподателката попада в територия по § 4 от ЗСПЗЗ, за която обаче няма изработен план за новообразуваните имоти и съответно законосъобразно при издаване на оспорената заповед в оспорената част по отношение на него е приложена разпоредбата на чл. 46 от Наредба № 3 от 2005г. Иска жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение.

Жалбата е подадена в срок, тъй като оспорената заповед е обнародвана в ДВ бр. 16 от 24.02.2012г., а жалбата е подадена на 26.03.2012г., т.е. в 30 дневния срок по чл. 49 ал. 2 от ЗКИР, тъй като месец февруари имаше 29 дни, а 25 март 2012г. е бил неделя, т.е. срокът за оспорване на заповедта е изтекъл в първия работен ден след това – 26.03.2012г., в който е подадена и жалбата. Жалбата е подадена от страна – заинтересована от оспорването на акта в оспорената част и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата в тази ѝ част е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Жалбоподателката в това производство е собственик по силата на представен по делото нотариален акт № 93, том IV, дело № 617 от 2008г. на нотариус В. Г. с район на действие СРС на следния недвижим имот: нерегулиран поземлен имот, находящ се в землището на [населено място] целият с площ 600 кв.м., а по скица 601 кв.м., представляващ имот пл. № 1345 от к.л. Г – 22 – 12 – Г по кадастралния план на [населено място], планоснимачен район „Язовир Искър”, м. „Д. път”.

Със Заповед № РД – 16 – 4 от 19.02.2008г. на изпълнителният директор на АГКК е открито производство по създаване на кадастрална карта и кадастрални регистри за територията на район „П.”, включително района на яз. Искър, в района на който се намира имотът на жалбоподателката. Въпреки дадения допълнителен срок жалбоподателката в това производство не е представила доказателства за това, че е представила своите документи за собственост на основание чл. 38 ал. 1 т. 3 от ЗКИР за създаването на новата кадастрална карта и кадастрални регистри.

С потолок № КД – 10 – 23 – 73 от 17.12.2009г. е приета кадастралната карта и кадастралните регистри за СО – район „П.”, [населено място] и язовир Искър.

Въз основа на събраните документи и гореизложеното е издадена оспорената в това производство заповед и в оспорената ѝ част.

По делото е изслушана и приета неоспорена от страните единична и допълнителна СТЕ, които съдът кредитира изцяло като изготвени от лице със съответна техническа компетентност, при направени съответни справки и оглед и измервания на място. От основната СТЕ се установява, че имотът на жалбоподателката пл. № 1345 попада в територията по § 4 от ЗСПЗЗ, за която не е изработен или одобряван план за новообразуваните имоти. Установява се, че по тази причина в кадастралната карта е обособен като самостоятелен район с № 7405. Установява се, че имотът на

жалбоподателката е част от имот с изеднитификатор № 22472.7405.1 с площ от 198 391 от одобрената кадастрална карта, а имот идентификатор № 22472.7405.1 обхваща територията на в.з. Р. дол, която пък е територията по § 4 от ЗСПЗЗ, за която не е съставен план за новообразуваните имот. Установява се, че за имота на жалбоподателката пл. № 1345 не е одобряван кадастрален план, а той е нанесен само в неodobрения кадастрален план на [населено място] с площ от 601 кв.м. Установява се, че за имота на жалбоподателката няма и одобрен регулационен план. За територията, в която се намира имота на жалбоподателката има одобрен регулационен план със Заповед № 330 от 07.06.1961г., с която е одобрен регулационен план за язовир С. (сега Искър), 37 километър. Установява се, че със заповед № РД 09 – 113 от 10.03.2008г. на Кмета на СО – район „П.“ е одобрено изменение на регулационния план от 1961г., като с тази заповед е проектирана само алейна мрежа за достъп до имотите, които обаче са нерегулирани. Установява се, че имот пл. № 1345, к.л. Г – 22 – 12 – Г от неodobрения кадастрален план е част от имот № 823 от картата на възстановената собственост (КВС), представляващ язовирното езеро на яз. Искър. От допълнителната СТЕ се установява, че върху част от имот № 823 от КВС (язовирното езеро) попадат дворни места, нанесени в неосодберния кадастрален план на С., включително имота на жалбоподателката е един от тези имоти. Установява се, че тези имоти, включително този на жалбоподателката са включени в имот идентификатор № 22472.7405.1, който е територията на в.з. Р. дол, територия по § 4 от ЗСПЗЗ, за която няма одобрен план за новообразуваните имоти. Установява се и че по Общия устройствен план на С. имота на жалбоподателката попада в зона, определена за терети за зелени връзки, озеленяване на улици, реки и дерета и открито канали.

Разгледана по същество настоящият състав намира, че жалбата е неоснователна, поради съображенията изложени по – долу.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, при спазване на установената от закона форма, без да са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Настоящият състав намира, че оспорената заповед, в оспорената ѝ част, е издадена и в съответствие с материално правните норми и фактическото положение, по съображенията изложени по - долу.

На първо място съгласно чл. 41 от ЗКИР Кадастралната карта и кадастралните регистри се създават чрез обединяване на данни, които: 1. се съдържат в карти, планове, регистри и друга документация, одобрени по реда на отменения Закон за единния кадастър на Н. република България, отменения Закон за териториално и селищно устройство, Закона за собствеността и ползването на земеделските земи и Закона за възстановяване на собствеността върху горите и земите от горския фонд, имат характер на основни кадастрални данни и отговарят по съдържание и точност на изискванията, определени с наредбата по чл. 31; 2. са набрани чрез геодезически, фотограметрични и други измервания и изчисления.”. Съгласно обаче чл. 43 ал. 1 т. 5 от ЗКИР „границите на поземлените имоти се установяват, както следва: а) от означеното на място състояние в съответствие с актовете по [чл. 38, ал. 1, т. 3](#); б) от работните материали, изработени по време на определяне на границите; в) от изображението върху одобрена кадастрална карта; г) от планове и карти, посочени в

[чл. 41, ал. 1, т. 1](#). Съдържанието, условията и редът за създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри се определят с наредба на министъра на регионалното развитие и благоустройство, издадена на основание [чл. 31 ЗКИР](#), като към датата на издаване на обжалваната заповед е действувала Наредба № 3 за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри ([ДВ, бр. 82/2011г.](#)). В чл. 41 от Наредба № 3 от 2005г. е посочено чрез обединяването на какви данни се създава кадастралната карта, като в следващите разпоредби са доразвити особените хипотези, към които се подвежда спора по това дело.

В конкретния случай основаният спор е по отношение на това намира ли се имота на жалбоподателката в урбанизирана територия или не и съответно коя е приложимата разпоредба по отношение на нанасянето ѝ в кадастралната карта – чл. 46 или 47 от Наредба № 3 от 2005г. По аргумент от противното на чл. 2 ал. 1 т. 1 от ЗСПЗЗ, в която е посочено какво е земеделска земя, урбанизирана територия е територията, която се „намира в границите на урбанизираните територии (населени места и селищни образувания), определени с подробен устройствен план, или с околоръстен полигон”. Видно от цитираната разпоредба настоящият състав намира, че имотът на жалбоподателката не се намира в урбанизирана територия, тъй като не са налице условията по чл. 2 ал. 1 т. 1 от ЗСПЗЗ. Това е така, тъй като от приетата и неоспорена СТЕ – основна и допълнителна – се установи, че имотът не се намира в зона, за която има одобрен подробен регулационен план. Установи се, че по отношение на територията има одобрен общ устройствен план, но няма одобрен подробен устройствен план. От СТЕ се установи, че за територията, в която се намира имотът на жалбоподателката е налице ПУП – план за регулация само по отношение на яз. С. (сега Искър) от 1961г. и изменение към него от 2008г., с което е регулирана алейна мрежа, която води към имотите, но не и самите имоти. Настоящият състав намира, че за да е налице урбанизирана територия е необходимо съгласно разпоредбата на чл. 2 ал. 1 т. 1 от ЗСПЗЗ определена територия да е определена с подробен устройствен план, като този план следва да е приет и одобрен за имотите, които се намират в тази територия. В конкретния случай това не е така, тъй като има одобрен ПУП само за язовира и за алейна мрежа, но не и за имотите, което не е достатъчно за да определи територията като урбанизирана. Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че имотът на жалбоподателката не се намира в урбанизирана територия.

Неоснователно е възражението, че оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон. Тъй като имотът на жалбоподателката във връзка с изложеното по – горе не се намира в урбанизирана територия, то по отношение на него са приложими разпоредбите за неурбанизираните територии. От СТЕ се установява, че имотът на жалбоподателката се намира в територия по § 4 от ЗСПЗЗ и съответно за него е приложима разпоредбата на чл. 46 от Наредба № 3 от 2005г. Съгласно посочената норма „За територия със земи по § 4, ал. 1 ЗСПЗЗ без одобрен и приложен план на новообразуваните имоти в кадастралната карта се нанася границата на тази територия, която се обособява като самостоятелен кадастрален район”. Видно от събраните по делото доказателства имотът на жалбоподателката, попада именно в такава територия на земи по § 4 от ЗСПЗЗ, за която не е налице одобрен план за новообразуваните имоти. В тази връзка настоящият състав намира, че законосъобразно в оспорената кадастрална карта е нанесен само кадастралният район и е обособена територията като идин голям имот с идентификато № 22472.7405.1, т.е. законосъобразно е

приложен чл. 46 ал. 1 от Наредба № 3 от 2005г. Съдът намира за необходимо да отбележи, че по отношение на имота на жалбоподателката след изработването на ПНИ и съответно вилзането му в сила и разрешаването на споровете по него, имотът ѝ би бил нанесен съгласно правилата на чл. 46 ал. 3 от Наредба № 3 от 2005г.

На следващо място неоснователно е възражението на жалбоподателката, че оспорената заповед е издадена в противоречие с нормата на чл. 43 ал. 1 т. 5 от ЗКИР, а именно, че въпреки, че има ограда – означени на място граници – имотът ѝ не е нанесен в кадастралната карта. Това е така, тъй като посочената разпоредба включително и приоритетите по чл. 14 от Наредба № 3 от 2005г. за нанасянето на имотите в кадастралната карта се отнасят за урбанизираните територии. За необразованите са предвидени специални норми, които са с приоритет пред общите такива, от която категория е нормата на чл. 43 ал. 1 т. 5 от ЗКИР.

На следващо място неоснователно е възражението на жалбоподателката за незаконосъобразност на оспорената заповед, тъй като имотът ѝ е бил нанесен в кадастрален, регулационен план и е ограден с ограда, поради което е следвало да бъде нанесен. Това е така, тъй като от СТЕ се установи, че имотът на жалбоподателката не е бил нанесен в одобрен кадастрален план или регулационен, нанесен е бил само в неодобрения кадастрален план, който обаче съгласно ЗКИР няма характера и не може да е източник на основни кадастрални данни. По отношение на наличната органа – материализирана граница, възражението е неоснователно по изложените малко по – горе мотиви.

Най – накрая при постановяване на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, твърдени от жалбоподателката. Оспорената заповед е издадена при изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, както и при събрани относими доказателства.

Въз основа с изложеното по – горе настоящият състав намира, че оспорената в това производство Заповед № РД – 18 – 19 от 27.01.2012г. на Изпълнителния Директор на АГКК в оспорената ѝ в част, е законосъобразна, издадена без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при правилното приложение на материалния закон и като такава следва да бъде оставена в сила, а жалбата – отхвърлена.

Предвид изхода от делото настоящият състав намира за неоснователно искането на жалбоподателката за присъждане на разноски в съответствие с чл. 143 ал. 1 от АПК и за основателно искането на ответника за присъждане на разноски на основание чл. 143 ал. 4 от АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. А. Т. от [населено място] срещу Заповед № РД – 18 – 19 от 27.01.2012г. на Изпълнителния Директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър (АГКК), в частта с която не е нанесен в кадастралната карта имот пл. № 1345, к.л. Г – 22 – 12 – Г, м. „Р. дол“, СО – район „П.“, [населено място], собственост на жалбоподателката.

ОСЪЖДА Е. А. Т. от [населено място] да заплати на Агенцията по геодезия,

картография и кадастър сума в размер на 150 (сто и петдесет) лева, представляваща разноси за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: